

tésmódnál, hogy párhuzamokat, analógiákat, felállítva és sejtetve egymás mellé helyez szövegdarabokat, elméleti passzusokat, más értelmezők meglátásait, saját gondolatait, de ezeket sosem igyekszik az argumentáció, összefoglalás, afirmáció habarcsával összedolgozni. Ennek lehetőségét a befogadóra hagyja, aki ebben a szellősségben, nyitottságban járhatja be Novák értelmezői terét, akár egy olyan kortárs múzeumot, amelyik nem sok eligazító táblát, szövegmagyarázatot fűz kiállított elemeihez. Teszi mindezt, ismétlem, Tolnai szellemében, az életmű belső logikájára hivatkozva. Mivel a „perpetuum mobile” Tolnai-tárlat (is) „végtelenül nyitott, dinamikusan változó, kérdéseket vet föl, vitára ösztönöz, [...] nem kizárólagos és nem végérvényes” (135). Hanem beláthatatlanul kacskaringós.

